

Komisja Transportu i Turystyki

2016/2012(INI)

14.11.2016

OPINIA

Komisji Transportu i Turystyki

dla Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia

Sprawozdanie ze stosowania dyrektywy Rady 2004/113/WE wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług (2016/2012(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Jens Nilsson

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Transportu i Turystyki zwraca się do Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. uwzględniając art. 10 i art. 19 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE);
2. zauważa, że Komisja przedstawiła sprawozdanie w sprawie stosowania dyrektywy 2004/113/WE po upływie zbyt długiego czasu od pierwszego sprawozdania z 2009 r.;
3. przypomina, że w dziedzinie polityki transportowej zawsze istniały duże różnice między kobietami a mężczyznami, w tym jeśli chodzi o schematy podróży, dostęp do środków transportu i ich wybór, ochronę, bezpieczeństwo oraz dysproporcję płci wśród pracowników sektora transportu; w związku z tym zachęca Komisję do przeanalizowania wszystkich przeszkód i trudności napotykanych przez podróżujące kobiety, zgodnie z konkluzjami piątej konferencji dotyczącej problemów kobiet w dziedzinie transportu, która odbyła się w Paryżu w 2014 r.;
4. podkreśla, że wprowadzenie strategii „Horyzont 2020” na lata 2014–2020 została opracowana pod kątem wyzwań społecznych wymagających innowacyjnych rozwiązań, a wiele kwestii związanych z mobilnością w kontekście płci oraz schematami podróży było w ostatnich latach przedmiotem dogłębnych badań, jednak nie poświęcono zbyt wiele uwagi opracowywaniu strategii politycznych, programów i mandatów dotyczących problematyki płci;
5. wzywa Komisję i towarzystwa ubezpieczeniowe, by nie stosowały dyskryminacji pod względem płci przy określaniu kwoty ubezpieczenia samochodu od wypadków, a zamiast tego uwzględniały ocenę indywidualnych wyników;
6. z żalem zauważa, że nadal panuje odmienne traktowanie mężczyzn i kobiet w zakresie ubezpieczenia podróży i że tworzy to przeszkodę w równym dostępie do sektora turystyki, zwłaszcza dla kobiet ciężarnych;
7. wzywa Komisję do sprecyzowania, czy działalność w ramach szybko rozwijającej się gospodarki dzielenia się w sektorach transportu i turystyki stanowi działalność dotyczącą towarów i usług, które wchodzą w zakres stosowania dyrektywy, i czy usługodawcy i powiązane platformy internetowe ponoszą odpowiedzialność na jej podstawie;
8. zachęca do stosowania innowacyjnych koncepcji takich jak mobilność związana z czynnościami opiekuńczymi oraz analiza planowania podróży, które wspierają opracowywanie i wdrażanie bardziej sprawiedliwych i elastycznych usług transportu publicznego, a także efektywniejsze miejskie planowanie przestrzenne; podkreśla, że regularne i systematyczne oceny wpływu pod kątem płci mają zasadnicze znaczenie dla stworzenia i wdrożenia transportu neutralnego pod względem płci we wszystkich państwach członkowskich;
9. ponownie wzywa Komisję do utworzenia publicznie dostępnej bazy danych obejmującej przepisy antydyskryminacyjne związane z płcią oraz orzeczenia Europejskiego Trybunału

Sprawiedliwości;

10. podkreśla kluczową rolę, jaką organy do spraw równości odgrywają w zapewnianiu równości płci wszystkim mieszkańcom UE, oraz wzywa Komisję, aby pomogła w gwarantowaniu niezależności i skuteczności tych organów we wszystkich państwach członkowskich;
11. zachęca państwa członkowskie, w tym na szczeblu regionalnym i lokalnym, aby wyposażyły krajowe organy do spraw równości w wystarczające zasoby umożliwiające przekazywanie informacji o postępowaniach odwoławczych oraz o różnego rodzaju dostępnych usługach konsultacyjnych w celu udzielenia pomocy w zapewnieniu zgodności z dyrektywą na szczeblu krajowym;
12. podkreśla rolę, jaką pełnią w tej dziedzinie instytucje lokalne i regionalne – jako usługodawcy, organy regulacyjne i podmioty nadzorujące – w odniesieniu do podstawowych aspektów transportu i turystyki;
13. ubolewa nad brakiem wiedzy na temat dyrektywy w państwach członkowskich oraz zachęca właściwe organy na wszystkich szczeblach do szerzenia wiedzy na temat praw i obowiązków z niej wynikających;
14. wzywa Komisję, aby gromadziła przykłady najlepszych praktyk w celu zapewnienia lepszego stosowania dyrektywy oraz kontynuowała wysiłki w celu ujednoczenia definicji i pojęć dotyczących tej kwestii; podkreśla rolę i kompetencję Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) w realizowaniu tego celu;
15. przypomina, że kobiety stanowią tylko 22 % pracowników w unijnym sektorze transportu, co stanowi odzwierciedlenie faktu, że liczba kobiet w zawodach technicznych i operacyjnych jest szczególnie niska (poniżej 10 %); w związku z tym apeluje o przyjęcie ambitnych i trwałych środków w celu poprawy atrakcyjności sektora transportu wśród potencjalnych pracowników;
16. przypomina, że promowanie równego dostępu kobiet do towarów i usług publicznych i prywatnych musi opierać się na uznaniu odmiennych wyborów, potrzeb i doświadczeń kobiet i dziewcząt oraz nie może naruszać ich praw podstawowych;
17. apeluje do Komisji o stosowanie w polityce transportowej i funduszach zarządzanych przez DG MOVE globalnej strategii sprzyjającej równości kobiet i mężczyzn, podobnej do obowiązującej obecnie strategii towarzyszącej realizacji programu „Horyzont 2020”;
18. podkreśla, że choć z oficjalnych statystyk wynika, iż potrzeby w zakresie mobilności i schematy podróży kobiet i mężczyzn znacznie się różnią, to we wnioskach ustawodawczych Komisji Europejskiej czy w strategiach dotyczących transportu publicznego w większości państw członkowskich kwestii tej poświęca się bardzo mało uwagi;
19. przypomina, że kobiety są głównymi użytkownikami usług transportu publicznego w całej UE; wzywa organy lokalne, regionalne i krajowe do szczególnego uwzględnienia potrzeb kobiet w zakresie mobilności przy opracowywaniu i rozwijaniu usług transportu publicznego; wzywa Komisję do należytego uwzględnienia problematyki płci w jej

głównym podejściu do ustawodawstwa w dziedzinie transportu w UE;

20. uważa, że dla zapewnienia usług transportowych i turystycznych wolnych od dyskryminacji na tle płci istotne jest, aby usługodawcy wdrażali globalne strategie zapewniające równe traktowanie klientów i usługodawców, a także konsumentów;
21. podkreśla, że karmienie piersią w przestrzeni publicznej jest objęte zakresem stosowania dyrektywy i nie może być ograniczane przez usługodawców; z zadowoleniem przyjmuje przepisy krajowe wspierające prawo kobiet do karmienia piersią w przestrzeni publicznej i ponownie podkreśla znaczenie tego prawa w sektorze turystyki; zdecydowanie zachęca państwa członkowskie do przyjęcia i pełnego wdrożenia przepisów zapobiegających dyskryminacji kobiet karmiących piersią w miejscach publicznych;
22. uważa, że zapewnienie bezpłatnych miejsc do przewijania dzieci we wszystkich toaletach publicznych pomogłoby w promowaniu transportu i turystyki sprzyjających włączeniu społecznemu; uważa ponadto, że takie miejsca nie powinny być przeznaczone dla konkretnej płci;
23. ubolewa nad złym stanem higienicznym toalet i pryszniców publicznych; wzywa Komisję, by podjęła praktyczne działania w celu rozwiązania tego problemu, który utrzymuje się w wielu państwach członkowskich i utrudnia turystykę i transport sprzyjające włączeniu społecznemu;
24. podkreśla, że miejsca postoju i wypoczynku muszą być dostępne i bezpieczne dla wszystkich osób bez względu na płeć, ponieważ działałoby to na rzecz turystyki sprzyjającej włączeniu społecznemu i mogłoby wspierać lepszą równowagę płci w sektorze transportu;
25. zauważa, że osoby odpowiedzialne za opiekę nad innymi członkami rodziny, czyli najczęściej kobiety, często muszą planować i podejmować skomplikowane podróże, z konkretnymi wymogami w zakresie czasu, transportu i dostępności;
26. zwraca uwagę, że konieczna jest poprawa dostępu do infrastruktury transportu publicznego i usunięcie barier na pokładzie środków transportu, aby ułatwić korzystanie z nich rodzicom podróżującym z dziećmi; wzywa w szczególności do zapewnienia wystarczającej dostępności przestrzeni transportu publicznego dla wózków inwalidzkich;
27. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o to, by pojazdy i infrastruktura transportu publicznego były jednakowo dostępne dla kobiet i mężczyzn – nie tylko użytkowników końcowych i pasażerów, lecz również specjalistów zatrudnionych w tym sektorze – oraz przystosowane do ich potrzeb;
28. wzywa Komisję, aby przy proponowaniu lub zlecaniu nowych wymogów projektowych dotyczących pojazdów transportowych, usług czy infrastruktur uwzględniała różne potrzeby mężczyzn i kobiet, a także osób o ograniczonej możliwości poruszania się (tj. toalety dostosowane do potrzeb obu płci, pojazdy dostępne dla kobiet w ciąży, pomieszczenia do przewijania dzieci, miejsce na wózki dziecięce itp.);
29. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny przepisów dotyczących przyjmowania kobiet ciążarnych na pokład samolotów i udzielania im pomocy w czasie lotu oraz do

poczynienia kroków na rzecz zapewnienia przez linie lotnicze zharmonizowanego podejścia w tym zakresie;

30. wzywa Radę, aby przyjęła stanowisko Parlamentu dotyczące rozporządzenia w sprawie praw pasażerów, jeśli chodzi o spoczywający na obsłudze lotniska obowiązek, by przekazywać pasażerom wózki dziecięce natychmiast po zejściu z pokładu lub zapewnić alternatywny środek transportu, tak aby pasażerowie nie musieli nosić dzieci na terenie lotniska aż do miejsca odbioru bagażu;
31. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że przypadki przemocy werbalnej i fizycznej, w tym molestowania seksualnego, zdarzają się zarówno w transporcie publicznym, jak i w transporcie na żądanie, w tym w kontekście gospodarki dzielenia się;
32. podkreśla w szczególności, że jeśli chodzi o art. 4 ust. 3 dyrektywy 2004/113/WE dotyczący molestowania seksualnego, który ma pierwszorzędne znaczenie dla sektora transportu publicznego, brakuje jego jednoznacznej interpretacji co do odpowiedzialności dostawców towarów i usług w przypadkach, gdy sprawcą molestowania jest osoba trzecia niebędąca dostawcą towarów ani usług;
33. w związku z tym wzywa państwa członkowskie i Komisję do pilnego zajęcia się kwestiami związanymi z odpowiedzialnością w wyżej wymienionych kontekstach oraz do zapewnienia lepszej interpretacji dyrektywy 2004/113/WE zarówno w przypadku ofiar molestowania, jak i w przypadku usługodawców;
34. przypomina, że za działanie na rzecz bezpiecznej przestrzeni publicznej i bezpiecznego transportu publicznego dla wszystkich – w dzień i w nocy, w szczególności dla osób szczególnie narażonych na niebezpieczeństwa, a także osób w bardziej odizolowanych miejscach i sytuacjach – odpowiadają wszystkie podmioty na wszystkich szczeblach;
35. podkreśla, że kwestie bezpieczeństwa powinny odgrywać ważną rolę w miejskim planowaniu przestrzennym, na przykład należy zapewniać odpowiednie oświetlenie w nocy przystanków autobusowych i tramwajowych oraz prowadzących do nich dróg;
36. uważa, że osobne wagony dla kobiet nie stanowią dobrego rozwiązania problemu molestowania seksualnego w transporcie publicznym; wzywa państwa członkowskie do rozwiązania kwestii molestowania seksualnego w usługach transportowych i turystycznych przez kompleksowe strategie polityczne, w tym dzięki odpowiednim wagonom i systemom alarmowym, większej liczbie pracowników ochrony, a także dzięki edukacji i egzekwowaniu prawa;
37. wzywa dostawców usług transportowych i turystycznych do wyraźnego potępienia sprawców przestępstw na tle seksualnym i do składania pozwów przeciw nim;
38. zachęca do pogłębienia debaty prawnej nad odpowiedzialnością dostawców usług internetowych za zapobieganie molestowaniu na platformach umożliwiającym kontakty wirtualne i jego karanie oraz nad rolą, jaką mogą oni odegrać w takim zapobieganiu i karaniu;
39. potępia wszelkie ograniczenia dostępu do usług transportowych w przypadku pasażerów podróżujących z dziećmi;

40. zachęca państwa członkowskie, aby przyjęły elastyczne podejście do regulowania wymogów bezpieczeństwa dla pasażerów taksówek, szczególnie aby uniknąć dyskryminacji kobiet i pasażerów podróżujących z dziećmi;

**WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO
W KOMISJI OPINIODAWCZEJ**

Data przyjęcia	10.11.2016
Wynik głosowania końcowego	+: 33 -: 4 0: 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Daniela Aiuto, Lucy Anderson, Marie-Christine Arnautu, Georges Bach, Izaskun Bilbao Barandica, Deirdre Clune, Michael Cramer, Luis de Grandes Pascual, Andor Deli, Karima Delli, Isabella De Monte, Ismail Ertug, Jacqueline Foster, Bruno Gollnisch, Merja Kyllönen, Miltiadis Kyrkos, Bogusław Liberadzki, Peter Lundgren, Marian-Jean Marinescu, Gesine Meissner, Cláudia Monteiro de Aguiar, Renaud Muselier, Jens Nilsson, Salvatore Domenico Pogliese, Gabriele Preuß, Dominique Riquet, Massimiliano Salini, David-Maria Sassoli, Claudia Schmidt, Jill Seymour, Claudia Țapardel, Pavel Telička, István Ujhelyi, Wim van de Camp, Roberts Zile, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Maria Grapini, Ramona Nicole Mănescu